

már mindenáron meg akarja játszani az apát, különben végleg lekésik róla. Ügyetlenül megöleli a gyermeket s félig fülön, félig tarkón csókolja éppen akkor, amikor ez róla meg is feledkezve már felszállani készül; csodálkozva visszanéz rá, ez az egész, még arra sincs idő, hogy ne értse a dolgot, felszállt mögötte az anyja is, a kislány előretör a kocsiba, helyet keres.

A villamos elindult, az asszony kötelességszerűen visszanéz a kötelességszerűen utánanéző férfira. Ennyivel még tartoztak életük romantikájának.

Aztán bemegy a kocsiba, a gyermek már várja, két tenyere alatt tartogatva egy helyet a padon maga mellett. Az asszony melléje ül, kinéz az ablakon, de félszemmél a kislányt figyeli s aztán megkérdi tőle, hogy érezte magát.

— Jobb szeretted volna, ha magunkban maradunk, nem?

A kislány gondolkozik, mosolyog, gyomrocskájára teszi a kezét, még mindig örül a süteménynek, de a férfi is eszében jár s azt kérdi az anyjától:

— Te, mondd csak, anyú, nem volt ez a te vendéged egy kicsit szélhámos?

Az asszony erőltetetten nevet: — Na hiszen, megköszönné, ha hallaná! — de magának is fáj, hogy éppen ezt találta mondani. — Holnap kimegyünk apuhoz a temetőbe — mondja halkán, hirtelen, a kislány bólint, kinézeget az ablakon, — egész szép születésnapja volt, gondolja.

Az anyja nyugodtan, megfáradtan, révbeérkezetten ül mellette. Ott tart, ahol tíz esztendő előtt tartott, új és friss benne minden, ami akkor volt új és friss: a fájdalmak, az önmagát marcangoló szerelem, a kiolthatatlan vágy az elveszett és visszahozhatatlan után. Ma visszakapott mindent, most már mindörökre elérhetetlenül — és a mai nap után már tudja, hogy ez milyen sok. Talán elég lesz egy életre.

FORUM ROMANUM

*Ember szeme nem látott még soha
romot s virágot ily tömören együtt,
minden kis élet álarcát leveljük,
ha villan Róma tört oszlopsora.*

*Palatinus, fürt, Titus-ív nem ún,
követ a kép s felszökken a kilobbant
verőfényben a sarlóforma, roppant
vörhenyes, kormos ív: Colosseum!*

*Halvány gliycineék kárpítja kábit
s ha lépsz lyukas lépcsők végső fokáig
ha lábaid a Palotát elérték*

*egy perc véres villámánál megérted,
hogy itt mindenkor legdúsabban értek
élet, halál és isteni merészség.*